

Ἰσιδώρου ἐπισκόπου Σεβίλλης τῆς Ἰσπανίας

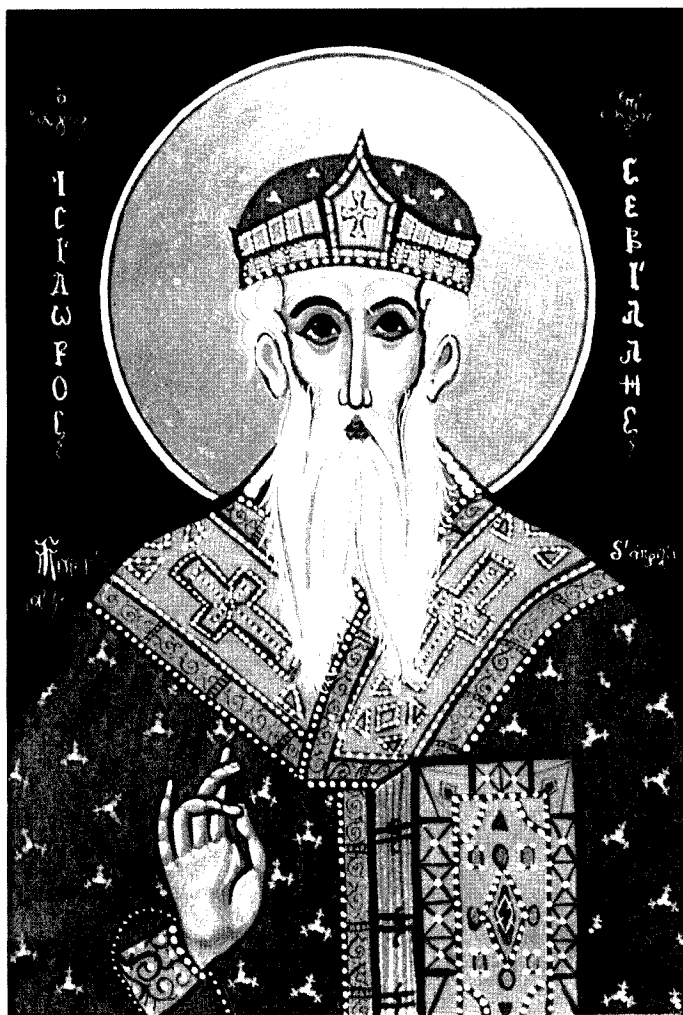
οὔ ἡ μνήμη τῆ 4ῃ Ἀπριλίου.

Ο ΑΠΟΣ Ἰσιδωρος, ἐπίσκοπος Σεβίλλης, ἦταν μικρότερος ἀδελφός κατὰ σάρκα τοῦ ἁγίου Λεάνδρου, τόν ὁποῖο καί διαδέχθηκε στόν κορυφαῖο τότε ἐπισκοπικό θρόνο τῆς Ἰσπανίας στά 600 μ.Χ.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ ἁγίου Ἰσιδώρου ἦταν προγκιπική. Ἐκτός ἀπό τήν εὐγένεια τῆς καταγωγῆς ἡ οἰκογένεια αὐτή ἔμοιαζε μέ αὐτήν τοῦ Μ. Βασιλείου στήν Ἀνατολή. Δύο ἅγιοι τιμῶνται στό ὀρθόδοξο ἑορτολόγιο καί ἡ Λατινική ἐκκλησία ἔχει τιμήσει ἀκόμα ἄλλα δύο μέλη τῆς, τά ἀδέλφια τοῦ Ἰσιδώρου καί τοῦ Λεάνδρου: Φουλγέντιο καί Φλωρεντίνη.

Ἡ παράδοση τῆς Ἰσπανικῆς Ἐκκλησίας λέει ὅτι ὅταν ὁ Ἰσιδωρος ἦταν μωρό, τόν ξέχασε ἡ τροφός του κάτω ἀπό ἓνα δέντρο στόν κῆπο τῆς κατοικίας του. Ἐνα σμῆνος ἀπό μέλισσες ἔσπευσε πρός τό βρέφος, ὄχι γιά νά τοῦ προξενήσει κακό ἀλλά γιά νά ἀφήσει πάνω στό στόμα του μιά γραμμή ἀπό μέλι. Αὐτό θεωρήθηκε σημεῖον τῆς κατοπινῆς του εὐφράδειας πού ἔμοιαζε μέ αὐτήν τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Ἡ ἀνατροφή καί ἡ παιδεία τοῦ μικροῦ Ἰσιδώρου ἀνατέθηκε ἀπό τούς γονεῖς του στό μεγάλο ἀδελφό του, τό σοφό Λεάνδρο. Ὁ μικρός μαθητής ὅμως ἦταν ἄτακτος, ἀπρόσεκτος καί δέν ἐνδιαφερόταν γιά τά μαθήματα ὅσο γιά τά παιχνίδια. Κάποτε τό ἔσκασε ἀπό τό σχολεῖο, γιά νά ἀποφύγει τίς ἐπιπλήξεις τοῦ ἀδελφοῦ του γιά τή μὴ ἐκτέλεση τῶν μαθητικῶν του καθηκόντων, καί

στάθηκε κοντά σ' ένα πηγάδι. Παρατήρησε ότι στά χείλη του πηγαδιού υπήρχαν βαθειές αλκαλικές στο μάρμαρο χαραγμένες από τό σχοινί, όπως του εξήγησε μιά γυναίκα πού κείνη την ώρα ήλθε για νά άντλήσει νερό. Ο νεαρός μαθητής κατάλαβε τότε ότι αφού τό σχοινί μέ τή συνεχή τριβή του, επίμονα, πάνω στο μάρμαρο, κατάφερε μετά καιρό νά τό χωράξει, έτσι και ή επίμονή και ή επιμέλεια στή μελέτη θά μπορούσε νά νικήσει τή σκληρότητα του μυαλού του. Γύρισε πίσω στον αδελφό του και από τότε έγινε ο καλύτερος μαθητής και προσόδευσε τόσο πολύ, ώστε ξεπέρασε όλους τους δασκάλους του, έγινε ο πιο σοφός άνθρωπος της εποχής του σ' όλη τήν Ισπανία, ώστε νά έρχονται νά τον συμβουλευτούν από πολύ μακριά. Και αυτός απαντούσε σέ όλα τά αιτήματα και έλυne όλα τά προβλήματα και τά πιο δύσκολα πού του πρότειναν.

Όταν ενηλικιώθηκε, εργάστηκε κοντά στο δάσκαλο και αδελφό του Λεάνδρο βοηθώντας τό θεολογικό και ποιμαντικό του έργο. Κυρίως ασχολήθηκε μέ τή μεταστροφή των Βησιγόθων από τον αρειανισμό και αντίστάθηκε και αυτός σθεναρά στον κακόδοξο τότε βασιλέα Λέβεγκιλντ πού συναντήσαμε και σέ άλλα συναξάρια αυτού του βιβλίου. Κατά τή διάρκεια της εξουσίας του αγίου Λεάνδρου ο Ισίδωρος σήκωσε τους ώμους του, μόνος αυτός, τό βάρος του αντιαιρετικού αγώνα και υπεράσπισε μέ θάρρος τήν ορθόδοξη πίστη και τά αληθινά συμφέροντα της Ισπανικής Εκκλησίας.

Πέρασε ο καιρός, στο θρόνο ανέβηκε ο ορθόδοξος γιος του Λεβιγκιλντ, ο Ρεκαρέντ και ο λαός επέστρεψε στην Ορθοδοξία.

Ο άγιος Ισίδωρος μπόρεσε επιτέλους νά αναχωρήσει στην ήσυχία ενός μοναστηριού για νά δοθει ολόψυχα στή μελέτη και τήν προσευχή. Αυτό όμως δεν κράτησε για πολύ. Ο θάνατος του αγίου Λεάνδρου ανάγκασε

τόν Ἰσίδωρο νά ὑπακούσει στόν κληρο καί τό λαό καί νά ἀναλάβει ὡς ἐπίσκοπος τόν πρῶτο τῆ τάξει ἐκκλησιαστικό θρόνο τῆς ἐπισκοπῆς τῆς Σεβίλλης.

Ἄρχιζε ὁ ἔβδομος μετά Χριστόν αἰώνας. Ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος ἐπί σαράντα χρόνια σφράγισε μέ τήν ἐπισκοπεία του τήν Ἐκκλησία τῆς Ἰβηρικῆς Χερσονήσου. Ἦταν ὁ καλός ποιμένας καί ὁ στοργικός πατέρας κάθε πιστοῦ, ὁ παρηγορητής τῶν θλιμμένων, τό καταφύγιο τῶν δυστυχισμένων, ὁ ὑπερασπιστής τῶν ἀδικουμένων. Ἡ θεία λατρεία καί ἡ ἐκκλησιαστική τάξη βρῆκαν στόν Ἰσίδωρο τό μεγάλο διαμορφωτή. Πίστευε ὁ ἐπίσκοπος ὅτι οἱ τελετές καί οἱ ἀκολουθίες πρέπει νά ἀντικατοπτρίζουν ὅσο πιά πολύ γίνεται τῆ μεγαλοπρέπεια τῆς οὐράνιας ἱεραρχίας. Θεωρεῖται ὁ θεμελιωτής τοῦ λειτουργικοῦ τυπικοῦ πού ἐπιζεῖ μέχρι σήμερα, τῆς μοζαραβικῆς λειτουργίας. Πλήθη συνέρρεαν στή Σεβίλλη γιά νά ἀκούσουν τό λόγο του. Ἡ σοφία του λένε ὑπερέβαινε τή σοφία καί αὐτοῦ τοῦ βασιλιά Σολομόντα! Τά θεία κυρήγματά του συνοδεύονταν συχνά ἀπό θαύματα πού πιστοποιοῦσαν τοῦ λόγου τό ἀληθές. Στή Β΄ Τοπική Σύνοδο τῆς Σεβίλλης τό 619, ὅπου προήδρευε, κατατρόπώθηκε ἕνας αἰρετικός μονοφυσίτης μαθητής τοῦ Σεβήρου καί ὁ ἅγιος θεράπευσε ἕναν τυφλό μέ τό ἀπλό ἄγγιγμα τοῦ γαντιοῦ του.

Ὁ μοναχικός βίος βρῆκε στό πρόσωπο τοῦ ἁγίου Ἰσίδωρου τό θερμό ὑποστηρικτή καί βοηθό του. Ἰδρυσε καί ὀργάνωσε πολλά μοναστήρια καί ἔκτισε Θεολογική Σχολή γιά τήν μόρφωση τῶν κληρικῶν ὅπου ὁ ἴδιος συχνά δίδασσε.

Ἡ ἐκπαίδευση καί ὄχι μόνον ἡ ἐκκλησιαστική ἀποτελέσε μέλημα καί φροντίδα τοῦ καλοῦ ποιμένα.

Καμιά πτυχὴ τῆς γνώσεως δέν τοῦ ἦταν ἀδιάφορη ἢ ξένη, γι' αὐτό καί δίδαξε καί ἔγραψε ἐντυπωσιακά κείμενα ὅλων τῶν τότε γνωστῶν ἐπιστημῶν ὅπως τό μεγά-

λης σημασίας ἔργο: “Ἐτυμολογίες ἢ περὶ τῆς ἀρχῆς τῶν πραγμάτων”.

Αὐτός, πρὶν τοὺς Ἄραβες γνώρισε τὸν Ἀριστοτέλη στὴ Δύση.

Ἔτσι τὰ ἔργα τοῦ ἁγίου Ἰσιδώρου ἀποτέλεσαν τὸν κεντρικὸ ἄξονα γνώσεως γιὰ τὴ Δύση καθ’ ὅλη τὴ διάρ- κεια τοῦ Μεσαίωνα.

Πέρασαν σχεδὸν 40 χρόνια. Ὁ ἅγιος ἐπίσκοπος πλή- ρης ἡμερῶν καὶ πλήρης ἔργων εὐσεβείας ἀρρώστησε βαριά. Αἰσθάνθηκε ὅτι ἡ πορεία του ἐδῶ στὴ γῆ ἔφθασε στό τέλος της. Μοίρασε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του στοὺς πτωχοὺς. Προετοίμασε τὴν ἔξοδό του μέ προσευχὴ καὶ μετάνοια. Προφήτεψε ἀκόμη τὴ θλιβερὴ τύχη τῆς Ἰσπα- νικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ δεινὰ πού τὴν περιέμεναν. Τέσ- σερις μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν κοίμησή του, ζήτησε νά τὸν μεταφέρουν στό κέντρο τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ καὶ νά τὸν τοποθετήσουν, ντυμένο μ’ ἓνα ἀπλό σιχάριο, πάνω σέ στάχτη. Τότε εὐχήθηκε στό Θεό, παρακαλώντας νά τὸν συγχωρήσει ἔνεκα τῆς μεγάλης Του εὐσπλαγχνίας καὶ πρόφερε αὐτὰ τὰ λόγια:

«Γιὰ μένα Κύριε, ὄχι γιὰ τοὺς δικαίους, ἔδωσες στὴν Ἐκκλησία Σου τό λουτρό τῆς μετανοίας, τὴν Ἱερά Ἐξο- μολόγηση». Ὑστερα ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους πού παρίσταντο τοῦ διάβασε τὴ συγχωρητικὴ εὐχή. Ζήτησε ἀπὸ ὅλους νά προσεύχονται νά τὸν ἐλεήσει ὁ Θεός, ἀντάλλαξε ἀσπασμό μέ τοὺς ἱερεῖς του, ὕψωσε τὰ χέρια του καὶ ζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ Κυρίου γιὰ τό ποιμνιό του καὶ γύρισε στό κελλί του ὅπου ἐκοιμήθη ἐν εἰρήνῃ στίς 4 Ἀπριλίου τοῦ σωτηρίου ἔτους 636. Τό ἅγιο λείψανό του, ἐναπόθεσαν μεταξύ τῶν λειψάνων τοῦ ἁγίου ἀδελφοῦ του Λεάνδρου καὶ τῆς ἀδελφῆς του Φλωρεντίνης στό Μητροπολιτικὸ ναὸ τῆς Σεβίλλης. Ἀργότερα μετὰ τό σχίσμα τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τὸν κορμό τῆς Μιᾶς Ἁγίας καὶ Ἀποστολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, τό

λείψανο τοῦ ἁγίου Ἰσιδώρου μεταφέρθηκε στήν πόλη Λεόν.

Ἄγιε πάτερ Ἰσίδωρε πρέσβευε ὑπέρ τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ ἐκκλησιῶν καί τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως. Ἀμήν.

Μεγαλυνάριον

Δόσιν Θεοδώρητον εἰληφώς
φαίνεις ἐν Σεβίλλη,
ἐν τῇ Χώρα τῶν Ἰσπανῶν·
μύστης τοῦ Δεσπότη, ἄληθειαν στηρίζεις,
Ἰσίδωρε παμμάκαρ,
διό τιμῶμεν σε.